

Pláňka

Waldemar Matuška

Srůstá s dolinou a stráňkou
zaschlá stará dřev, noc víc.
Mám prý skončit s ní, s tou pláňkou,
než pokácím jí, chtěl bych jenom říct.

Pláňko, pláňko štíhlá,
lákáš mň už včel.
Pláňko, pláňko štíhlá,
a já vždycky Dmirád tě měl.

Vezmu náruč dalších stromků,
zasadím je blízko chlomku,
přihrnem je hlínou havraní,
dívej, z těchtole stromků žádný nezplaní.

Pláňko, pláňko štíhlá,
kvítků máš jen pár,
pláňko, pláňko štíhlá,
i strom bývá sám a stár.

Pláňko, pláňko štíhlá,
radost máš z nich mít,
pláňko, pláňko štíhlá,
v nich kvést můžeš dál a žít.